

Σ' τὴ σκουριασμένη ἄγκυρα σφιχτὰ τὸ παλαμάρι.
Κ' ἡ ἄγκυρα περήφανη τὰ νιάτα της θυμάται
Κι' εὐρίσκει μέτ' ἑς τὴν ἐρημιὰ τοῦ γύρου της
Τὴν πρώτη της τὴ χάρι. [πλανᾶται

Πῶς μοιάζει μὲ τὴν ἄγκυρα κ' ἡ ἄτυχη καρδιά μου!
'Απ' τῆς ἀγάπης τὸν καθυμὸ, τὰ τόσα βάσανά μου,
Τὴν ξέχασε ἡ χάρι.
Μὰ τάχα ἐκεῖ ποῦ ξεφυγὰ καὶ μόνη της θὰ στύση
Καινουργία ἀγάπη δὲ εἰσέλθῃ γιὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ
'Ακόμα μιὰ φορά;

Τὸ ναυτόπουλο

Μαύρη νυχτιὰ κι' ἀνάστερη· τὰ κύματα μουγγρίζουν·
βροντᾷ κι' ἀστράφτει· οἱ κερανοὶ τὰ κύματα ξεσχί-
σαν φεῖδια λαμπερά. [ζουν

Βόηθα Χριστέ! Τριζοβολᾷ, θ' ἀνοίξῃ τὸ καράβι.
Βορριᾷς κακός, ἀλύπητος· μνήματα χίλια σκάθει
ἑς τὰ μαύρα τὰ νερά.

Βουλιάζουμε!... τὰ ξάρτια μας χωρὶς πανιὰ, σπασμένα.
ἀχόρταγα τὰ κύματα τ' ἀρπάζουν ἕνα ἕνα
κ' ἐπίνω μας πηδοῦν.

Τοῦ κάκου οἱ ναύταις ἄφωνοι, ὠχροί, χωρὶς ἐλπίδα
ἀκούραστοι παλεύουν... τὴν ὠμορφή πατρίδα
ποτέ τους δὲν θάϊδουν.

Νά! τὰ νερά πλημμύρισαν καὶ δυναμόνει ἡ μπόρα·
ἡ πρύμνη μας γονάτισε, βογγᾷ, κι' ὦρα τὴν ὦρα
ἡ πλώρη μας βουλᾷ...
Βουλιάζουμε! ἀπ' ὅλους μας οὗτ' ἕνας θὰ γλυτώσῃ·
ὅλους ἡ Μαύρη θάλασσα, γιὰ νὰ μᾶς σαβανώσῃ.
βουνὰ μ' ἀφροὺς κυλᾷ.

'Εγώ, μικρὸ ναυτόπουλο, γεννήθηκα ἑς τὸ κύμα,
σ' τὴ θάλασσα μεγάλωσα· κι' ἂν εὖρω τώρα μνήμα
ἑς τὸ μαῦρο της βυθό,
σὺν τὸ μωρὸ ἑς τὴν κούνια του, ἑστὰ πράσινα χορ-
σ' τὰ φύκια, ἑς τὰ κοράλλια της καὶ ἑς τὰ μαργαρι-
γλινὰ θὰ κοιμηθῶ. [τάρια

Δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος· ἰτὸν ὕπνο τὸν βαθύ μου
θὰ ψάλλουνε τὰ κύματα νανούρισμα ἑς τ' αὐτὶ μου
ὁλόγλυκο σκοπό,
καὶ θᾶρχονται σὺν ὄνειρο μαζί μου νὰ μιλήσουν,
νὰ μὲ φιλήσουν τρυφερά, νὰ μὲ παρηγορήσουν
ἐκεῖνοι τοῦ ἀγαπῶ.

Ὅμως, Χριστέ μου, μιὰ καρδιά μονάχα συλλογοῦμαι·
ἐκείνη τοῦ μ' ἐγέννησε, τὴ μάνα μου λυποῦμαι
καὶ κλαίω τὴ φτωχή.

Ὅλους τῆς πῆρε ἡ θάλασσα· ἐγὼ τῆς μένω.
κι' ἂν μάθῃ πῶς ἐχάθηκα σ' τὸ κύμα τ' ἀγριεμένο,
τῆς φεύγει κ' ἡ ψυχὴ.

Νά! μᾶς σκεπάζει ἡ θάλασσα. Τὸ θέλημά σου ἄς γένῃ!
Γονατιστὸ τὴν ὕστερη στιγμὴ τὴ χρυσωμένη
εἰκόνα σου φιλῶ.

Σβύνει ἡ φωνή μου... μ' ἄρπαξε τὸ κύμα τ' ἀγριεμένο!
Χριστέ μου! τὴ μανούλα μου... τὴν ὦρα ποῦ πεθάνω
γι' αὐτὴν παρακαλῶ.

Τοιαῦτα τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Θάλασσα»
ποιήματα, ἄτινα ὁμορφῶς θεωροῦσιν οἱ κριταὶ

ὡς τὰ κάλλιστα τῶν εἰς τὸν ἐφετεινὸν ἀγῶνα
ὑποβληθέντων. Διὰ τοῦτο δέ, ἂν καὶ στεροῦνται
καθόλου δυνάμεως περὶ τὴν ἐκφρασιν καὶ χαλα-
ρὰν μᾶλλον ἢ συνεπτυγμένην ἔχουσι τὴν φράσιν,
κατ' ἀκριβολογίαν δὲ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
κριθῶσι βραβεῖου ἄξια, ἀπονέμουσιν οὐχ ἦτον
οἱ κριταὶ εἰς αὐτὰ μὲν τὸ βραβεῖον, ὑποτασσό-
μενοι εἰς τὸν ῥητὸν τοῦ ἀγῶνος ὅρον, ἐπικινῶν δὲ
εἰς τὸν «Καθρέπτην τοῦ Πύργου μου».

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1891.

Οἱ Κριταὶ

Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ

Σ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ, εἰσηγητὴς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ' π δ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια, ἴδε σελ. 271

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

Λεῖλὰ καὶ Αἰκατερίνη

Ἡ Λεῖλὰ χαίρουσα διότι ἐφιλοξένοι τὴν φίλην
της, ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ πάσαν περιποίησιν. Αἱ
δύο νεάνιδες συναμίλουν ἡσυχῶς. Ὁ μικρὸς Χρ-
σὸν εἶχε παρασκευάσει αὐταῖς καφὸν ἐξαίρετον,
καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτοποθέτησεν ἐνώπιόν των μετὰ
δύο μικρῶν κανίστρων γλυκισμάτων, ἐκάθησε
παρὰ τὴν εἴσοδον ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, ἔτοι-
μος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐτῶν νεῦμα
καὶ ὑπερήφανος, διότι ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ φύ-
λαξίς των.

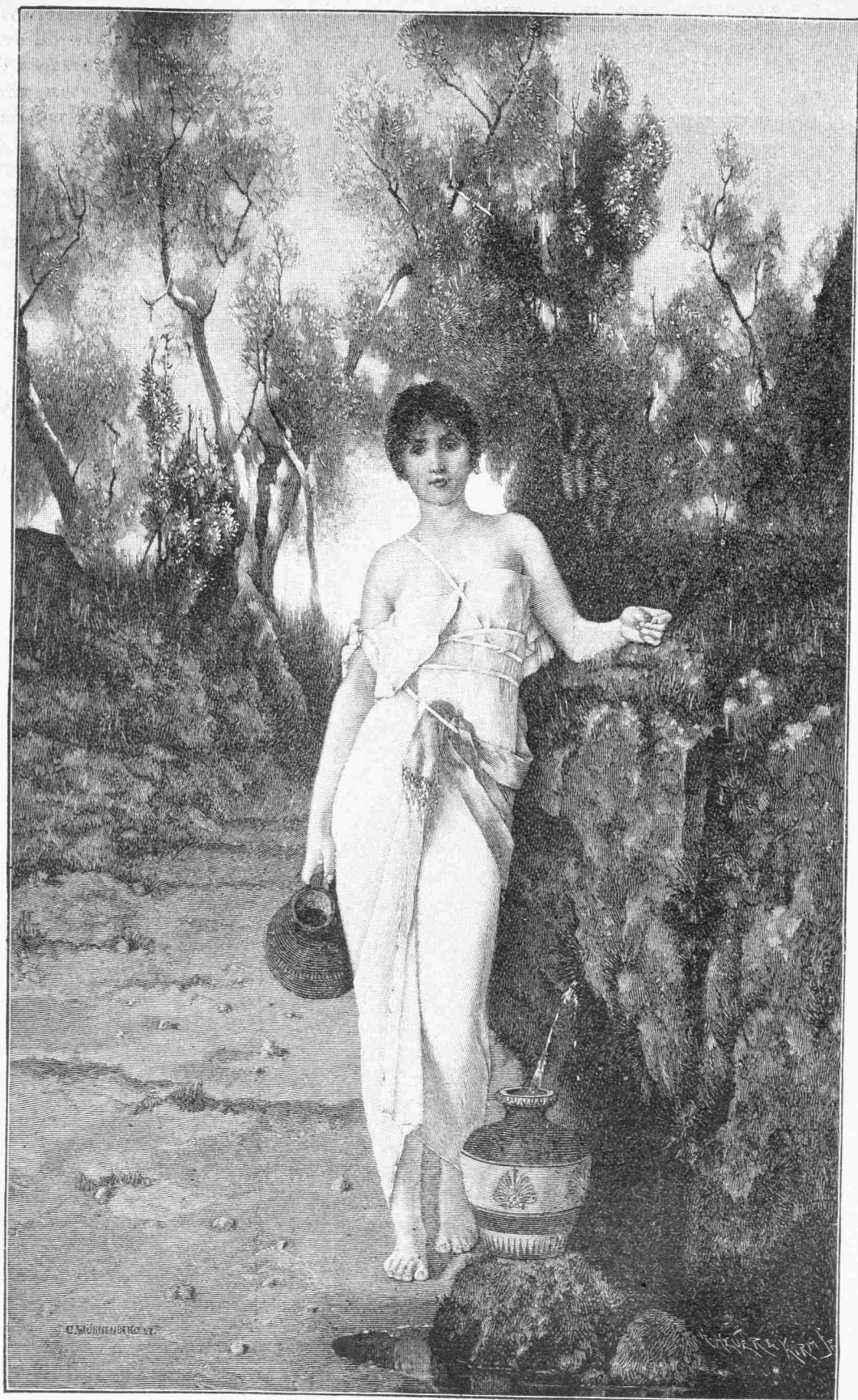
— Ἦθελα αὐταὶ αἱ ἀνασκαφαὶ νὰ διήρκουν
αἰωνίως. ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Λεῖλὰ.

— Τί λέγεται! ἀπήντησε διαμαρτυρομένη
ἡ Αἰκατερίνη. Ἐγὼ εἶμι πολὺ στενοχωρημένη,
ἀφότου ἤρχισαν αὐταὶ αἱ φοβεραὶ ὑπόγειοι ἐρευ-
ναι. ὦ Λεῖλὰ! συγχώρησέ με διὰ τὴν ἀμφιβο-
λίαν μου, ἀλλὰ πολλάκις ἐσυλλογίσθην ἂν ὁ
πάππος σου φέρεται ὁρθῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ
ὁμολογῶ ὅτι, ἂν ἡδυνάμην ν' ἀποτρέψω τὸν Μαυ-
ρίκιον, θὰ τὸ ἐπραττον.

— Καὶ τί φοβεῖσαι; εἶπεν ἡ Λεῖλὰ. Ὁ Γκου-
σά-Νισί, εἶνε ἔμψρων. Γινώσκει τὰ πάντα. Δὲν
θ' ἀποπλανηθῇ. Ἀνευ αὐτοῦ ὁ ἀδελφός σου δὲν
θὰ ἡδύνατο ποτὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρας τῶσων
κόπων. Ἐπομένως τὸ καλλίτερον δὲν εἶνε νὰ
ὑποταχθῇτε καὶ ν' ἀναμείνετε μὲ ὑπομονήν;

— Ἀν τοῦλάχιστον ἤθελε συγκατατεθῇ νὰ
μὲ παραλάβῃ μαζί του! ἐπιθύρισε ἡ Αἰκατε-
ρίνη. Αἱ νυκτεριναὶ ἐρευναὶ τοῦ μου ἐμπνέουν
τόσην ἀκατανίκητον εἶνε σκληρὴν νὰ μένω ἀρ-
γὴ, ἀντὶ νὰ συμμερίζωμαι τοὺς κινδύνους του...

— Ἐλα, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ Λεῖλὰ, ἄφισέ
με νὰ σε διδάξω ὀλίγον τὴν φιλοσοφίαν μου. Σύγ-

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ

κρινε τὰς ὀλίγας τὰς ὥρας τῆς γαλήνης, τὰς ὁποίας ὑποχρεοῦσαι νὰ ὑποστῇς προσωρινῶς, μὲ τὴν τελευτῶν καὶ καταβεβλημένην ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσοι ἄλλοι εἶνε καταδικασμένοι. Πίστευσε μέ, προτιμότερον εἶνε νὰ μένης ἐδῶ ἐπὶ τινὰς ὥρας, ὑφισταμένη τὴν ἀβεβαιοτήτα καὶ τὸν φόβον, παρὰ ἐκεῖ παρεμποδίζουσα ἰσως τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Ἄλλως τε, ἀφοῦ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ θέλησις τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις τόσον ἔμφρονα, δὲν ὀφείλεις νὰ ὑποταχθῇς εἰς αὐτήν;

— Ἀγαθὴ Λεϊλά! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη περιπτυσσομένη αὐτήν. Εἶνε ἀληθές. Εἰς οὐδὲν χρησιμεύει νὰ ταρσάσωμεθα ἐπὶ ματαίῳ. Ἄς προσπαθῇσωμεν μᾶλλον νὰ περάσωμεν τὰς ὥρας τῆς προσδοκίας καθιστῶσαι αὐτὰς ἀνεκτάς.

— Τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἡ Λεϊλά, χαίρουσα διότι τὴν ἔβλεπε παρηγορημένην. Θέλεις νὰ παρκαλέσωμεν τὸν Χασάν νὰ μᾶς ψάλλῃ κἄτι τι.

— Ὡραία ιδέα! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη χειροκροτοῦσα. Ἀλλὰ θὰ συγκατατεθῇ;

— Ὁ Χασάν εἶνε μουσικὸς καὶ ψάλλει χωρὶς νὰ τὸν παρκαλέσωσι. Χασάν, πάρε τὸ δοράκι σου (εἶδος τυμπάνου) ἡ Χανούμ ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ ἀκούσῃ.

Τὸ παιδίον ἐξεκρέμασε τὸ εἰς τὸν τοῖχον κρεμᾶμενον ὄργανον καὶ ἰστάμενος ὄρθιος ἐν στάσει εὐγενεῖ καὶ ἐπιχρῖτῳ :

— Τί νὰ τραγουδήσω; εἶπε σοβαρῶς. Θέλετε τὸ τραγοῦδι τοῦ κουνουπιού;

— Ναί, ναί, αὐτό! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη θελγόμενη ἐκ τῆς σοβαρότητός του.

Κρούων τότε εὐήχως τὸ τύμπανόν του μὲ ῥυθμὸν παράδοξον ἤρχισεν ἄδων ὡς ἐξῆς μὲ φωνὴν διαυγῇ :

Ἐλεος, μικρὸν κουνουπι, εἶμαι δοῦλός σου μικρὸν
[κουνουπι.

Τὸ κουνουπι κἀθεται ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου· μὴ
[τὸ ἐκλαμπάνῃ ὡς καρπούζι;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὸ αὐτί μου, θέλει νὰ μὲ
[κάμῃ νὰ τρελλαθῶ;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὰ μάτια μου· μὴ τὰ ἐκ-
[λαμπάνῃ ὡς μαῦρα σταφύλια;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὰ βουθούνια μου· μὴ θέλῃ
[νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ὄσφρησιν;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὰ γένεα μου· μὴ μὲ ἐκ-
[λαμπάνῃ ὡς δερβίσην;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὰ χεῖλη μου· μὴ θέλῃ
[νὰ μὲ καταστήσῃ ἄφωνον;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὸν βραχίονά μου· μὴ τὸν
[ἐκλαμπάνῃ ὡς πιδάφι;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὸ μᾶτι μου· μὴ θέλῃ νὰ
[μὲ κάμῃ τυφλόν;

Τὸ κουνουπι κἀθεται εἰς τὰ νεφρά μου· μὴ τὰ ἐκ-
[λαμπάνῃ ὡς μαξιλάρι;

Τὸ κουνουπι κἀθεται παντοῦ· μὴ θέλῃ νὰ μὲ κάμῃ
[μυϊώδη;

Ἐλεος, μικρὸν κουνουπι· εἶμαι δοῦλός σου, μικρὸν
κουνουπι.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη· εἶνε ἀπλοῦν καὶ ἀληθές ταῦτοχρόνως τὸ ἄσμα¹ σου. Τὸ κουνουπι ἐδῶ εἶνε ὁ ἐχθρὸς καὶ ὁ κύριος. Εὐχαριστῶ Χασάν. Κανένα ἄλλο τραγοῦδι τώρα!

Μετὰ σπουδῆς μαρτυρούσης τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθάνετο διότι ἠκροῶντο τὸ ἄσμα² του, ὁ Χασάν ἤρχισε δεύτερον ἄσμα. Ἦτο ἐπιθλαμίον ἄσμα, οὗ ὁ ἐπωδὸς ἀπαγγελλόμενος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὑπὸ τοῦ παιδίου :

« Ἀ, Λεϊλά, Λεϊλά! . . μοῦ ἔφησες τὴν καρδιά μου », προὔξενησε πολλὴν θυμῆδιαν εἰς τὰς νεάνιδας.

Τὸ ἄσμα τοῦτο διεδέχθη μελωδία πένθιμος. Μεθ' οὗ ὁ μικρὸς ψάλτης ἐνώπητε, δηλῶν ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἄλλα ἄσματα.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, Χασάν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, λίαν τερπομένη ἐκ τῆς σοβαρότητος τοῦ νεανίσκου. Τὸ ἄσματολόγιόν σου εἶνε περιεργότατον καὶ θὰ σὲ παρκαλέσω καὶ ἄλλοτε νὰ μοῦ τραγουδήσῃς αὐτὰ τὰ ὠραῖα ἄσματα. Ἀλλὰ μοῦ ἐκέντησες τὴν ὄρεξιν καὶ ἤθελα ν' ἀκούσω καὶ κἄτι ἄλλο σήμερον.

— Ἄν ἡ Χανούμ Λεϊλά θέλῃ, εἶπεν ὁ Χασάν, γνωρίζει αὐτὴ νὰ σοῦ διηγηθῇ ὠραίας ἱστορίας. Γνωρίζει πολὺ περιεργότερας ἀπὸ ὅλας τὰς ἱστορίας τῆς Χαλιμάς.

— Ἱστορίας! εἶπεν ἐνθουσιασθεῖσα ἡ Αἰκατερίνη, δὲν εἰσεύρεις πόσον τὰς ἀγαπῶ! Ποσάκις δὲν ἐβασάνισα τὴν ἀγαπητὴν μου παιδαγωγὸν Ἐλοῦζαν νὰ μοῦ διηγηθῇ παραμύθιον, τὸ ὁποῖον ἐκατοντάκις ἤδη μοῦ εἶχε διηγηθῇ. Γρήγορα, καμμίαν ἱστορίαν, Λεϊλά!

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Λεϊλά, χαίρουσα διότι ἔβλεπεν αὐτὴν ὁπωσοῦν ἀπασχολουμένην ἀπὸ τοὺς φόβους τῆς. Ἀλλ' ὁ Χασάν, σὲ προειδοποιῶ, πολὺ ἐξώγκωσε τὴν ἱκανότητά μου. Τί θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ; Θέλεις τὴν ἱστορίαν τοῦ *Κινητοῦ-Λίθου*;

— Αὐτό! τὸν *Κινητὸν Λίθον*, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις ἐδοκίμαζεν ὅτι ἐγένετο πάλιν μικρὸν κοράσιον, ἐνῶ ὁ Χασάν διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς ἡτοιμάζετο πλήρης πόθου ν' ἀκουασθῇ, διότι ἦτο ἀνχαμφίβολος ὅτι ἡ διασκέδασις ἐκείνῃ τοῦ ἤρεσκε τόσον τοῦλάχιστον, ὅσον καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Κερδία.

— Ἦτο μιά φορὰ κ' ἔβαν καιρόν, ἤρξατο λέγουσα ἡ Λεϊλά, ἕνας βασιλεὺς πολὺ ἰσχυρὸς, πολὺ γενναῖος καὶ ἀνδρείοτάτος πολεμιστής. Ἀφοῦ ἐνίκησε καὶ καθυπέταξεν ὅλους τοὺς πέριξ λαοὺς καὶ ἐπῆρεν ὡς πολεμικὴν ἀποζημίωσιν ὅλους τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, ὁ μονάρχης εὐρέθη τόσον πλούσιος, ὥστε δὲν εἰςέφερε τί νὰ κάμῃ τὸν πλοῦτόν του, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐβασανίζετο ἀπὸ τὴν ιδέαν μὴ ἔλθουν νὰ τοῦ τὸν κλέψουν. Διὰ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἔκραξε τὸν ἀρχιτέκτονά του καὶ μὲ μεγάλαν μυστικό-

τητα τοῦ παρήγγειλε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα θάλαμον ὑπόγειον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλε ὅλους τοὺς θησαυροὺς καὶ τοῦ ὁποῖου αὐτὸς μόνος ἐγνώριζε τὴν εἴσοδον. Βέβαιος πλέον ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐκλεπτον, ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπύθαινε κρυφὰ καὶ ἐμέτρα τὰ ἀναριθμητὰ χρυσὰ νομίσματά του.

»Ὡς τόσον ὁ ἀρχιτέκτων δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κατασκευάσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἄλλην ἰδιαιτέραν εἴσοδον εἰς τὸ ὑπόγειον, διὰ νὰ χαίρεται μόνον ἀπὸ τὴν θῆαν τῶσων θησαυρῶν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ βασιλεὺς, κατεσκευάσεν ἐπιτηδεῖως εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοίχον μίαν εἴσοδον ἀφανῆ εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Ὁ ἐξωτερικὸς τοίχος τοῦ παλατίου ἦτο κατασκευασμένος ἀπὸ ὀγκώδεις βράχους. Με ἐπιτηδεῖον μηχανισμόν, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ἐγνώριζεν ἀκριβῶς καὶ τὴν θέσιν καὶ τὸ μυστικόν, διὰ νὰ τὸν κινῇ ὅταν ἤθελεν, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βράχους ἐστρέφετο καὶ ἄνοιγε μίαν εἴσοδον εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ διὰ νὰ μὴ τυχὸν κανένας ξένος ἐκ συμπτώσεως ἐπωφεληθῇ, ἐκατασκεύασε τοιοῦτοτρόπως τὴν εἴσοδον, ὥστε διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἔπρεπε νὰ ἐγγίσῃ ἀπὸ τὸ ἔσω μέρος εἰς ἄλλην θέσιν καὶ νὰ κάμῃ ἄλλην κίνησιν ὅπως διόλου διαφορετικὴν. Καὶ τόσον καλὰ ἐπέτυχεν, ὥστε ἀφοῦ ἤθελε κανεὶς ἀφίσῃ νὰ ἐπαναπέσῃ ὁ λίθος, θὰ ἔμενε μέσα κλεισμένος διὰ παντός.

»Μίαν ἡμέραν ὁ ἀρχιτέκτων, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γέρων καὶ ἔβλεπε τὸν θάνατόν του πλησιάζοντα, ἐκάλεσε τοὺς δύο υἱοὺς του καὶ τοὺς ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικὸν τοῦ θησαυροῦ καὶ τοῦ κινουμένου λίθου, ἀφοῦ ὅμως τοὺς ἐσύστησε νὰ φυλάζωσι μυστικῶς τὴν ἀνακοίνωσίν του. Ἀλλὰ τὰ τέκνα τοῦ ἦσαν νέοι φιλόδοξοι, ἀγαποῦσαν νὰ ἐξοδεύουν καὶ νὰ τρώγουν καλὰ, καὶ ἀφοῦ ὁ γέρων ἐξεψύχισε, ἡ πρώτη φροντίς των ἦτο νὰ τρέξουν εἰς τὸ ὑπόγειον μετ' ἑνα σακκὶ καὶ νὰ τὸ γεμίσουν ἀπὸ τῶμαρ, μετὰ τὰ ὅποια ἐκαλοπέρασαν ἐπὶ ἄρκετοὺς μῆνας. Ἀφοῦ ἐξηντλήθη ὁ πρῶτος πλοῦτός των, ἦλθαν ἐκ νέου εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐγέμισαν πάλιν τὸ σακκὶ των. Ἀλλὰ ὅσον μεγάλος καὶ ἂν ἦτιν ὁ θησαυρός, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν τόσον ἀχόρταστοι καὶ τόσα πολλὰ ἐπῆραν, ὥστε ὁ βασιλεὺς μίαν ἡμέραν ἐνόησεν ὅτι τοῦ ἡγγισαν τὰ πλούτη του. Ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐνοχον. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ; Νὰ θέσῃ φύλακας, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς ὅλους τὸ μυστικόν του. Ἀλλ' αὐτὸ πρὸ πάντων ὁ βασιλεὺς ἤθελε ν' ἀποφύγῃ. Νὰ φυλάξῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὸ σεδαστόν του ἄτομον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ κλέπτου, δὲν ἠδύνατο ἐξ αἰτίας τοῦ ἀξιωματικῶς του. Ἀφοῦ ἐσκέφθη πολὺ, ἐπροσκάλεσε τὸν τακτικὸν τοῦ μηχανικόν, τὸν διέταξε νὰ κατασκευάσῃ μίαν παγίδα σιδηρᾶν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἐτοποθέτησεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέσον τοῦ θησαυροῦ του, ἔπειτα ἐπερίμενε.

»Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦλθαν πάλιν καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις ἐπροχώρησεν, ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα. Τοῦ κακοῦ ἐπροσπάθησε ν' ἀπαλλαγθῇ· ἡ παγίδα δὲν ἄφινε τὸ θυμὸν της. Ὅταν εἶδεν ὅτι ἐμελλε νὰ χαθῇ, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του:

— Κόψε μου τὸ κεφάλι καὶ βάλε το μέσα εἰς τὸ σακκὶ καὶ φύγε· τοιοῦτοτρόπως ποτὲ δὲν θὰ γνωσθῇ ποῖος ἐμβόηκεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

»Ὁ ἀδελφὸς ἔκοψε τὴν κεφαλὴν του, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ σακκὶ του καὶ ἔφυγε.

»Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἔφθασεν, εὐρῆκε τὸν ἀποκεφαλισμένον πιασμένον εἰς τὴν παγίδα. Εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀπορίαν ἦτο ὅμως καὶ αὐτὸς ἐξυπνος ἄνθρωπος.

— Ξέρω τί θὰ κάμω, εἶπε. Θὰ διατάξω ν' ἀφίσουν ἐκθεμένον τὸν ἀποκεφαλισμένον εἰς τὰ τεῖχη τοῦ παλατίου μου, καὶ ἐπειδὴ μεγαλειτέρα καταισχὺν δὲν γίνεται, παρὰ ν' ἀφίσῃ κανεὶς ἕνα συγγενῇ του ἄταφον, οἱ ἰδιόι του θὰ προδοθοῦν, ὅταν βὰ ἔλθουν νὰ τὸν παραλάβουν.

»Ἐξέθεσαν τὸν ἀποκεφαλισμένον εἰς τὸν τοίχον τοῦ παλατίου, πλησίον εἰς τὸ φυλακεῖον τῆς φρουρᾶς, ὁ ἀδελφὸς ἐνόησεν ἀμέσως τὸ τέχνασμα τοῦ βασιλέως, ἂν καὶ εἶχε δὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἀποδώσῃ τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸν ἀποθαιμένον ἀδελφόν του, ἐδίσταζεν, ἐννοεῖται, νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους τοιαύτης ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' ἡ γρατὰ μητέρα του τὸν ὠνείδιζεν ἀδιάκοπα.

— Ἀνθρώπε ἄθρησκε! τοῦ ἔλεγε. Συγγενῇ κακὲ ἀδελφὲ ἄπνε! ὅ' ἀφῆσῃς τὸν δυστυχισμένον τὸν ἀδελφόν σου χωρὶς ταφήν; Κατηραμένη νὰ εἶνε ἡ ἡμέρα, ὅπου σ' ἐγέννησα!

»Τέλος πάντων ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ κάθε θυσίαν καὶ ἰδοὺ τί ἐπενόησεν.

»Ἐγέμισε πολλὰ ἀσκία μετὰ κρασί, τὰ ἐφόρτωσεν εἰς ἕνα γαίδαρν καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐμπροστὰ εἰς τὸ παλάτιον, ἐτρέπησε τὸ ἕνα ἀσκή, τότε τὸ κρασί ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ἀμα τὸ εἶδον οἱ στρατιῶται, ἄρυσαν τὴν φρουρὰν καὶ ἤρχισαν νὰ γεμίζουν κουβάδες ἀπὸ τὸ κρασί ὅπου ἔχύνετο, καὶ ἔπειτα τὸ ἔπιαν. Ὅτε ὁ κλέπτης τοὺς εἶδεν ὅλους μεθυμένους στουπῇ, ἀνέβη ὀρθὸς ἐπάνω εἰς τὸν γαίδαρν του, ἐξεκρέμασε τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ἐσκέπασε μετὰ τὴν καπὸταν του, τὸ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ τὸ ἔθαψεν.

«Ὁ βασιλεὺς εὐρέθη πάλιν εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη. Ἀφοῦ ἐσκέφθη μερικὰς ἡμέρας ἐπενόησεν ἄλλο τέχνασμα.

»Ὁ βασιλεὺς εἶχε μίαν μονάκριβη θυγατέρα πολὺ ὠραίαν. Τὴν ἐπροσκάλεσε καὶ τῆς εἶπε: «Θὰ προκηρύξω ὅτι ὅλοι οἱ νέοι τοῦ βασιλείου προσκληθῶνται νὰ ἔλθουν νὰ σοῦ διηγηθοῦν τὰ

κατορθώματα όπου έκαιμαν, και όποιο; του διηγήθη τὸ πλέον θαυμαστόν, θά γείνη σύζυγός σου και διάδοχός μου. Ἄμα αποκαλυφθῇ ὁ κλέπτης, θά τὸν ἀπαΐσης ἐσὺ ἀπὸ τὸ χέρι και τοιουτοτρόπως δὲν θά ἡμπορέσῃ νὰ μοῦ διαφύγῃ.

» Ἡ πριγκίπισσα κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς της ἐστολίσθη μὲ τὰ λαμπρότερα της φορέματα και ἐστάθη εἰς τὸ παράθυρόν της, ὅπου ὅλοι οἱ νέοι τοῦ βασιλείου ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπροστά της και τῆς διηγήθησαν τὰ κατορθώματά των. Μέσα εἰς αὐτοὺς ἦτο και ὁ κλέπτης, ὁ ὁποῖος ἐδιηγήθη τολμηρῶς πῶς ἀνέκτησε τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του και ἡ ἱστορία του ἦτο ἡ πλέον θαυμαστὴ ἀπὸ ὅλας. Τότε ἡ πριγκίπισσα ἄπλωσε τὸ χέρι και ἔπιασε τὸ χέρι ἐκείνου. Ἀλλὰ τί περίεργον! ἐνῶ τὸν ἐβαστοῦσεν, ἐκείνος ἔφυγε μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν. Ἦτο ψεύτικο χέρι, τὸ ὁποῖον ἔρεβεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν του προβλέπων τὴν τοιαύτην λύσιν, και τὸ ὁποῖον ἄφρισε μέσα στὰ χέρια τῆς πριγκίπισσης. Διέφυγε λοιπὸν τὴν τιμωρίαν.

» Ὁ βασιλεὺς τόσον ἐθαύμασε διὰ τὴν ἐπιτηδεύτητα, τὸ θάρρος και τὴν ἀγχίνουιν τοῦ νέου, ὥστε τοῦ ἔδωσε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον και τὸν ἔκαμε διάδοχόν του. »

— Πολὺ εὐμορφὴ ἱστορία! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. Δὲν ἐννοῶ ὅμως καλὰ διατί ὁ κλέπτης εἶχεν ἀνάγκην νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸ ψεύτικο χέρι και πῶς ἠδυνήθη νὰ σωθῇ μὲ αὐτὸ τὸ μέσον.

— Πολλὰ ζητεῖς!... εἶπεν ἡ Λεϊλά γελῶσα. Κύτταξε πῶς ὁ Χασάν ἀρκεῖται εἰς τὴν διήγησιν, ὅποῖαν μᾶς τὴν διεβίβασεν ἡ παράδοσις..

Μέρος τῆς νυκτὸς διήλθον οὕτω μὲ τὴν διήγησιν παραμυθίων ἀναμένουσαι τὴν ἐπάνοδον τοῦ Γκουσά-Νισίν και τοῦ Μαυρικίου. Ἐν τοσοῦτω, ἐπειδὴ δὲν ἐπανήρχοντο οὗτοι, ἐδέησε κατὰ τὴν προῆλιν αἱ δύο νεάνιδες ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των οἱ ἐρευνηταὶ εἶπον ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐπιστρέψωσι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μὲ ὅλην δὲ τὴν κρυφίαν ἀνησυχίαν τὴν πιέζουσαν τὴν καρδίαν της ἡ Αἰκατερίνη προτεποιήθη νὰ μὴ φανῇ τεταραγμένη.

— Ὅθι εὗρον ἔχνος τι ἢ ὁδὸν ἐνδιαφέρονταν, εἶπε πρὸς τὴν Λεϊλάν, και ἐπειδὴ ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος Γαργαρίδης ἔκρινε καλὸν νὰ προμηθευθῇ μὲ τόσα τρόφιμα, ὥς νὰ ἐπρόκειτο περὶ πολιτοεἰσίας, ἔκριναν περιττὸν νὰ ἐπανέλθωσιν.

— Ἀλλῶς τε, προσέθηκεν ἡ Λεϊλά, θά ἦτο ἀπερισχεψία νὰ ἐξέλθουν ἐν πληρῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τὸ Γκούλ-Ἐκ, και ἄφου δὲν ἐπανήλθον ἔως τῶρα, δὲν πρέπει νὰ τοὺς περιμένωμεν πρὸ τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε νωθρῶς. Εὐθὺς ὡς ἐπῆλθε τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, ὁ Χασάν ἐπέμνη ἵνα περαιοτηρήσῃ κατ' ὁδόν, και αἱ νεάνιδες προτεπήθησαν νὰ λησμονήσωσι τὴν ἀνησυχίαν των περὶ

σκευάζονται δεῖπνον διὰ τοὺς ἐρευνητάς. Οὗτοι ὅμως δὲν ἐφάνησαν.

Και ἡ δευτέρα νύξ παρήλθεν ἐπὶ ματαίῳ. Τὴν ἐπομένην πρωῒαν ὅμως ἡ ἀνησυχία τῆς Αἰκατερίνης εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἐπατα συνεχῆ

X.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Παρά τῆς διευθύνσεως τῆς «Ἑστίας» ζητῶ τὴν χάριν νὰ μοῦ παραχωρῇ μίαν γωνίαν τοῦ φύλλου ἐνίοτε, ὅπως δημοσιεύω πράγματα ἰδιαιτέρως ὅλως ἐνδιαφέροντα τὸ φύλλον μας και τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἑστίας», ὅστις εἶνε τόσον εὐρύς. Νομίζω δὲ ὅτι κάμνω καλὴν ἀρχὴν σταχυολογούσα τινα ἐκ τοῦ χαριστάτου και σοφωτάτου ἅμα βιβλίου τῆς πολυπείρου Βαρωνίδος Στάφφ Le Cabinet de toilette, ὅπερ χθὲς νωπότατον ἔλαβον.

ΣΥΓΧΩΡΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ἡ γυνή, διὰ νὰ προτελκῇ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν τὸν σύζυγον και πατέρα τῶν τέκνων της δὲν ἀρκεῖ ὅτι εἶνε σύνευνος καλὴ και μήτηρ καλὴ· πρέπει νὰ εἶνε προσέτι ἀρεστή, εὐμορφος και δύνανται νὰ τὸ κατορθώσῃ χωρὶς πολλὸν κόπον.

Ἄς ἐκλέγῃ και διὰ τὴν κατ' οἶκον περιβολὴν χρωματισμοὺς ἀρμόζοντας πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου και τῆς κόμης, ἃς μὴ ἀμελῇ τὴν ἄνετον, ἀλλὰ και κομψὴν ὑπόδησιν, ἃς φορῇ ἐνίοτε ἔνδυμα μὲ χειρίδης πλατεῖας, αἵτινες δὲν ἀποκρύπτουσι βραχίονα λευκόν, τορνευτὸν και ἀγαθὸν στρογγύλον, ἃς ἐπιδεικνύῃ τὸ λυγρὸν της σῶμα σπρίγγουτα διὰ ζώνης τὴν ὁσφύν, ἀντὶ νὰ ἔχῃ πλατὺ και κρεμαστὸν τὸ περικόρμιον, ἃς κτενίζῃ τὴν κόμην κατὰ τρόπον ἀνεπιτήδευτον και προσδίδοντα εἰς τὴν ὅλην ὄψιν αὐτῆς ἔκφρασιν γλυκυτέραν.

Ἀντὶ ὅλων τούτων τί πράττουσι συνήθως αἱ γυναῖκες! Ἐνῶ λατρεύουν τοὺς ἄνδρας των, δὲν συλλογίζονται πῶς ν' ἀρέσουν εἰς αὐτοὺς. Φοροῦσι κατ' οἶκον χρώματα στικτερά, γεροντικά, ἄψυχα, ἀφαιρουντα πᾶσαν ἔκφρασιν ἀπὸ τῆς μορφῆς, ἐξουδετεροῦντα πᾶσαν χάριν τοῦ παραστήματος. Σίρουν ἐνίοτε τοὺς πόδας ἐντὸς ἐμβάδων χονδροειδεστάτων. Καλύπτουσι τοὺς βραχίονας μετρίως παλάμης. Περιβάλλονται ἐσθῆτας πλατεῖς ὡς σακκία. Καρφύλλουν δύο πλεξίδας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ὅπως ὅπως..

Καὶ ὅμως ἡ κατ' οἶκον φιλαρέσκεια εἶνε συγχωρημένη ἐν μέτρῳ τινί· ἔχει μάλιστα καθήκον ἡ γυνὴ νὰ παρουσιάζεται ὅσον δύνανται φιλοκαλώτερον στολισμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου, ὅστις εἶνε ὁ ἀχώριστος της ζωῆς της σύντροφος. Ὅθι τὴν ἀγαπᾷ τότε καλῆτερον, περισσότερον, διακρίστετερον. Ἐνῶ ἂν ἀροπλισθῇ, ἂν ἀμειλήσῃ ὅλα της τὰ θέληγτρα τὰ προσωπικά, ὅσον και ἂν προσπαθῇ νὰ καταστήσῃ ἄνετον και εὐχάριστον τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός, εἶνε κίνδυνος